Christus Rex

Službeni glasnik

Svećeničkog bratstva sv. Pija X. za Hrvatsku

Br. 11 – siječanj / veljača 2017.

Novi oltar i klupe u Kapeli sv. Jeronima u Splitu

Izdavač:
Hrvatsko tajništvo FSSPX-a / Udruga svetog Josipa
Vatroslava Lisinskog 1, 10370 Dugo Selo
fsspxhr@gmail.com
Glavni urednik: p. Stefan Frey
IBAN: HR3423600001102463734
SWIFT (BIC): ZABA HR 2X
ISSN: 1849-6695

Predgovor: 2017. – Ususret pobjedi Bezgrješnoga Srca Marijina!

Dragi prijatelji i dobročinitelji!
U svojoj mudroj Providnosti Bog svim ljudima pokazuje put kojim trebaju hoditi kroz život. On svakome daje jednu zadaću koju treba ispuniti. Tko želi pravedno živjeti, mora krenuti putem koji mu je pokazan i ispuniti zadaću koja mu je postavljena. Kako bi to moglo uspjeti, Bog nudi dvostruku milost, ponajprije svjetlo za razum kako bi čovjek spoznao put, a onda i poticaj za volju kako bi čovjek na njemu hrabro kročio naprijed. Osim toga, Bog nam pokazuje kako je veličajan cilj kojemu teže sva pregnuća ovdje na ovoj zemlji: vječno blaženstvo na nebesima, punina Kraljevstva Božjega, spas (po mogućnosti) svih duša. Ovaj je cilj ljudima svih vremena, osobito svetcima uvijek bio snažna motivacija i poticaj da upotrijebe sve svoje snage i da nikada ne malakšu na putu. „K cilju hitim, k nagradi višnjega poziva Božjeg u Kristu Isusu“ (Fil 3,14).

Ciljevi nove godine

Što vrijedi za naš životni put, vrijedi također i za dio jedne godine. Malobrojni će među nama, doduše, u ovoj novoj godini dostići vječni cilj, ali je ipak važno odrediti svoje privremene ciljeve koji nas približavaju vječnomu cilju: zadaće koje valja danas ispuniti, krjeposti koje valja steći, planove koje valja kovati. Bog svakoj godini postavlja njezine ciljeve. Na nama je da istražimo koje su to

za nas osobno. Tko bez jasnih ciljeva i dobrih nakana ide u novu godinu, izlaže se pogibelji da se (pomalo) udalji od dobroga puta ili da uzalud spiska svoje ciljeve. A svatko od nas zna kako je značajna ova nova godina! Jedna velika jubilejska godina uvijek je i velika godina milosti! Bog želi obnoviti bujicu milosti koju je prije stotinu godina darovana svijetu po Gospi Fatimskoj! Kako bismo odgovorili ovim milostima, moramo – ponovno – imati cilj pred očima. Koji je cilj postavljen Fatimskoj godini, koji Fatimskoj poruci sveukupno?

100.000 vitezova Bezgrješne

Budući da Bog svoje milosti nudi posve velikodušno, i naš bi odgovor trebao biti velikodušan: Svećeničko bratstvo željelo bi Bezgrješnoj ponizno darovati 100.000 vitezova! Vitezovi koji su motivirani boriti se pod Marijinim stijegom; koji ove godine oduševljeno produbljuju znanje o Fatimskoj poruci kako bi Kraljičinu volju još bolje shvatili i ispunili. Neka što je moguće više vjernika donese odluku pristupiti Vojsci Bezgrješne, Militia Immaculatae! Koju veću čast i radost bismo mogli iskazati Bezgrješnomu Srcu?

Pobjeda Bezgrješnoga Srca

100.000 vitezova predstavljaju, naravno, samo jedan privremeni cilj. Oni i svi koji će slijediti borit će se za ono za što je draga Gospa Fatimska sišla na zemlju, za što je uputila toliko poziva

čovječanstvu, izrekla obećanja i učinila čudesa. Ona je sama jasnim riječima izrekla cilj sveg svojega nastojanja poradi ljubavi prema ljudima: „Na kraju će moje Bezgrješno Srce pobijediti!“ – Bog želi ovu eklatantnu pobjedu na cijelome svijetu! On je želi kako bi svi ljudi spoznali veličanstvo jedne tako dobre Majke, stekli povjerenje u nju i obratili se. On je želi kako bi po Bezgrješnoj kraljevstvo njezina božanskoga Sina na zemlji dostiglo svoj vrhunac i puninu. Fatimska poruka kazuje da će se ova pobjeda Bezgrješnoga Srca pokazati kao posve neočekivana pobjeda Katoličke Crkve koja je, dakako, Kristovo kraljevstvo na zemlji. Sve lažne religije i ideologije, sve hereze i poroci nestat će pred sjajem svjetlosti istine i milosti. Svi će se obratiti na pravu vjeru. U svim će zemljama vladat u sjaju presveta Srca Isusa i Marije. Ova će pobjeda biti toliko iznenađujuća i potpuna da mi – iz današnje perspektive – ne bismo mogli u to vjerovati da to nije obećano. Ali obećanja su zbilja posve jasna: uz Fatimsku poruku postoji i nekoliko drugih ozbiljnih i crkveno priznatih proroštava koja predskazuju i pojašnjavaju istu pobjedu. Ova obećanja za nas su dubokom utjehom, isto kao što su to bila mesijanska proroštva za izabrani narod u sužanjstvu u Starome zavjetu. I dakako: uzvišeni cilj najbolja je motivacija! Bog nas je izabrao živjeti i boriti se, moliti se i trpjeti za tako jednu veličanstvenu stvar. I da nas to ne ispuni svetim ponosom i dubokom radošću! Stoga je dobro na početku ove godine baciti pogled na kraj, na kraj Fatimske poruke, na kraj svih naših osobnih nastojanja. „K cilju hitim, k nagradi višnjega poziva!“

U ovome smislu želim Vam dobru, bogato blagoslovljenu novu godinu spasenja 2017., posve ispunjenu ljubavlju i dobrotom naše drage Majke Božje Fatimske!

Vaš,
p. Stefan Frey, Poglavar Distrikta

P. Stefan Frey

U čemu se sastoji pobjeda Srca Marijina?

p. Gérard Mura i p. Martin Huber

Autori knjige „Fatima-Rim-Moskva“ u svojoj knjizi dokazuju da se svečane Gospine riječi: „Na kraju će moje Bezgrješno Srce pobijediti“ ne odnose samo na sjajno obraćenje ruskoga naroda, nego na opću pobjedu diljem svijeta koju će Bog pripraviti Kraljici neba i zemlje. Na 70 stranica oni dokazuju svoju izjavu mnogim argumentima kao i uputama na proroštva koje je Crkva priznala. Donosimo vam isječak iz njihove dokumentacije koja se čita kao zanimljiv roman.

Pošto je Gospa svojim ukazanjem u meksičkom Guadalupeu godine 1531. ušla u posjed novo-otkrivenoga kontinenta, sručila je se istinska bujica milosti na Novi svijet.[i] Time je Kraljica neba i zemlje dala dokaz svojeg veli-čanstvenog zagovora i moći kojom ona, djeliteljica svih milosti, može učiniti jedinstveno čudo obraćenja cijelog mnoštva narodā. Guadalupe se stoga može držati preludijem, prvim uvodom događanja do kojih će doći početkom nagoviještene

pobjede Srca Marijina. Izvanredna čuda obraćenja koja je Nebeska Kraljica učinila u Meksiku na nacionalnoj, čak i na kontinentalnoj razini, ona će jednom moći učiniti također i diljem svijeta u osvit svoje velike pobjede.

Kada će otpočeti ovaj veliki val obraćenja? Sveti Ljudevit Marija Grignion Montfortski daje znak koji će prethoditi ovoj epohi, teška crkvena kriza. Blistavo čudo obraćenja cijelog mnoštva narodā, koje će nakon toga uslijediti time će zasjati kao isključivo Božje djelo, ostvareno po svemoćnom zagovoru Marije, Majke Božanske milosti. Društvo vjernih Marijinih slugu, kako prorokuje Svetac, tijekom vremena bolne krize svete Crkve koja će tome prethoditi, biti gotovo posve napušteno i nitko se više ne će htjeti boriti za obranu Božje časti.

„Gotovo nitko ne će Tebi ('o Bože') stati na stranu, gotovo nijedan vojnik ne će stati pod Tvoj stijeg? Zar ni sveti Mihovil ne bi više trebao revnovati za Tvoju čast i usred svoje braće vikati: Quis ut Deus? Tko je kao Bog?'“ „O Gospodine, koja je ova milosna

kiša koju si Ti odredio i pridržao za Svoje izmoreno potomstvo? Zar to nisu sinovi Marije, Tvoje Zaručnice, ovi sveti misionari koje ćeš Ti okupiti i odvojiti od običnog puka radi dobra Svoje Crkve koja je toliko oslabljena i okaljana zločinima svoje djece?“ „Tvoje se zapovijedi prestupaju, Tvoje se Evanđelje prezire. Bujice zla preplavljuju cijelu zemlju i odnose do u blizinu Tvojih slugu sve sa sobom. Cijela je zemlja opustošena, bezboštvo sjedi na prijestolju, Tvoje je svetište obeščašćeno i groza vlada čak i na svetome mjestu.“[ii]

Pogled unaprijed

Želimo ovo produljeno razmatranje o pobjedi Srca Majke Božje Marije i njezinim učincima na kršćane koji su odvojeni od Rima, muslimane, židove, pogane i nevjernike zaključiti sljedećim riječima p. Maksimilijana Kolbea u kojima su naše misli sažete u najkraćem obliku. Veliki marijanski svetac piše u svojem tumačenju antifone „Raduj se, Djevice Marijo! Samo si ti pobijedila sva krivovjerja na svijetu“ na proročki način:

„Onda će biti izbrisana krivovjerja i raskoli, a najokorjeliji grješnici će se zahvaljujući Bezgrješnoj vratiti Bogu, natrag k njegovom Srcu koje je puno ljubavi, a svi će se pogani tada krstiti. Na ovaj način ispunit će se što je blažena Katarina Labouré, kojoj je Bezgrješna objavila čudotvornu medaljicu, predskazala: da će Bezgrješna postati 'Kraljica cijeloga svijeta' i 'svakog pojedinca ponaosob'.“

„Ona dakle uništava krivovjerja, ali ne i krivovjerce, jer njih ona ljubi i želi njihovo obraćenje. Upravo jer ih ljubi, oslobađa ih od krivovjerja, uništava njihove lažne nazore i uvjerenja. Uništava, tj. ne samo da umanjuje, oslabljuje iste, nego ih posvema uništava tako da ne ostane ni traga od njih. Sve! Sve bez izuzetka! Gdje? Na cijeloj zemlji! Dakle, ne samo u ovoj ili onoj zemlji, nego u svim zemljama svijeta. Sama! Ne treba, dakle, više nitko jer ona je kadra sve ovo sama učiniti. Ona pobjeđuje neprijatelja naše duše!“

„Onda će duše ljubiti Presveto Srce Isusovo kako ga dosada nisu ljubile. Ljubav Božja po Mariji zapaliti će svijet i rasplamsati vatru“i

S obzirom na ovu perspektivu možemo usred duboke krize vjere kojom trenutačno kročimo ipak puni nade gledati u budućnost. Po svemu sudeći će za pobjede koju će Bog pripraviti Bezgrješnom Srcu Presvete Djevice i Majke Božje Marije, svijet zahvatiti bujica milosti dosada nepoznatih razmjera koja će dovesti do obraćenja nepreglednog mnoštva duša iz svih naroda i vjera i počet će novo sjajno, kršćansko i marijansko doba. Najprije se pak moraju ispuniti želje Majke Božje Fatimske za posvetom Rusije u

svoj savjesnosti i Papa je taj koji mora odgovoriti na želje neba; nitko ga u tome ne može zamijeniti.

i Za samo nekoliko godina obratilo je se 9 milijuna poganskih Asteka.
ii Grignion Montfortski, *Zlatna knjiga*, Feldkirch 1987., str. 207;218.
iii Kolbe, *Pismo br.Koziuri od 2.12.1931.*, citirano prema: p. François de Marie des Anges, *Fatima, Joie Intime, Evénement mondial*, 1993., str.439; p. Karl Stehlin, *Bezgrješna, naš ideal*, str. 27;46.

Svećeniče, gdje je tvoja Misa?

Intervju s p. Péterom Pappom

Upriličili smo intervju s p. Péterom Pappom, mađarskim svećenikom koji je nakon nekoliko godina kao biskupijski svećenik odlučio opredijeliti se potpuno za Tradiciju te je prešao u Svećeničko bratstvo sv. Pija X. Svoj apostolat obavlja u Mađarskoj, a od ove godine i u Hrvatskoj gdje su ga vjernici već imali priliku upoznati, a tome će zasigurno poslužiti i ovo osobno svjedočanstvo o njegovom putu do Tradicije.

Poštovani p. Papp, možete li nam na početku ovog intervjua ispričati kako ste pronašli svoj put do svećeništva, odnosno doživjeli svoj svećenički poziv i kakva je bila Vaša formacija u bogosloviji?

Laudetur Jesus Christus! Hvala Vam na zanimljivom pitanju. Moja je bogoslovija u Egeru (sjeveroistični dio Mađarske) bila jedna od tradicionalnijih. Danas možemo reći da se radi o relativno konzervativnoj bogosloviji. No na nju je ipak, kao i na sve druge bogoslovije, utjecao Drugi vatikanski sabor, i stoga svoju formaciju u bogosloviji i put prema Tradiciji mogu nazvati pravom pustolovinom. U prvom smo redu učili modernu teologiju, kao npr. Karla Rahnera, kojeg su nam profesori predstavljali kao kakvog poluboga. Za mene je osobno to bilo vrlo

dosadno. Moji su profesori ponavljali slogane Drugog vatikanskog poput papagaja, a sve što se govorilo prije Koncila čuvalo se kao najstroža tajna. Zato sam nastojao pronaći što više knjiga i dokumenata prijašnjih koncila, poput Tridentskog. Sve više sam istraživao i s vremenom shvatio da se radi o nekom potpuno drugom svijetu.

Moj prvi susret s tradicijom dogodio se kada su me dva bogoslova na prvoj godini zamolila da im kopiram DVD, što sam i učinio. Dopustili su mi da kopiju zadržim na svom računalu. Poslije nekoliko mjeseci odlučio sam malo bolje pogledati o čemu se radilo. Tu sam naišao na neke video-materijale preuzete s youtubea, neke tekstove i druge informacije o tradicionalnoj svetoj Misi i njenoj važnosti, kao i o duhovnosti koja iz nje proizlazi. Također je bilo riječi o Novus ordo Misi, o tome zašto je ona problematična, pa i opasna.

Moj drugi susret s Tradicijom dogodio se kad nas je rektor naše bogoslovije podučavao o liturgiji. On nam je predstavio najvažnije odredbe Drugog vatikanskog sabora kojih se moramo držati, spomenuo je da je prije bila tridentska Misa u kojoj je bilo mnogo besmislenih stvari, poput puno klečanja, križanja, previše molitvi, zbog čega vjernici nisu mogli na osoban način sudjelovati u njoj. U njoj je svećenik bio iznad, a vjernici ispod. Tada sam ga upitao može li mi objasniti zašto je puno klečanja besmisleno, a on mi je odgovorio da moram slijediti naputke Drugog vatikanskog. Do dana današnjeg nisam dobio jasan odgovor od njega na svoje pitanje. Tada sam počeo uviđati da postoje određeni problemi u vezi Drugog vatikanskog sabora. Moji su profesori govori o vremenu prije Koncila izrazito i izričito negativno, nazivajući ga pogrešnim, besmislenim, lošim, itd. Nije mi

bilo jasno zašto tako govore, zašto stalno ponavljaju jedne te iste slogane i uzdižu Drugi vatikanski sabor.

Za vrijeme moje đakonske pastoralne prakse u Polgáru, istočnoj Mađarskoj, u biskupiji Debrecen-Nyíregyháza, sam se nažalost, ili na sreću, susreo s mnogim zloupotrebama, što me gurnulo prema Tradiciji. Jednom prilikom župnik je tijekom služenja Mise i podizanja kaleža činio tako nepažljive i brze kretnje da su kapljice Krvi našega Gospodina završile na oltaru. Tada sam shvatio da moram nekako reagirati pa sam pokušao oprati ta mjesta. Na put prema Tradiciji su me potaknule i dugačke i dosadne propovijedi kapelana u kojima je uvijek naglašavao svoje mišljenje. Uz to su još bile pune banalnih primjera i tako nedostojanstvene (upotrebljavao je npr. plišane igračke). Puno puta sam htio ustati i reći: „Nije važno što ti misliš! Važno je što naučava Crkva!“ Još jedan nemili događaj kojeg se živo sjećam još me više usmjerio prema Tradiciji. Bilo je to za vrijeme jedne Mise koju je služio župni vikar. Ja sam morao donijeti ciborij iz svetohraništa. Župni vikar je tada shvatio da ima svega nekoliko posvećenih hostija koje neće dostajati za sve prisutne. Rekao sam mu da je jedina mogućnost prelomiti ih na manje dijelove. On je ipak rekao da će reći sakristanu da donese novi ciborij s hostijama i dok ću ja dijeliti pričest, on će izvršiti novu pretvorbu. Odgovorio sam mu da to nije dopušteno, da nema druge mogućnosti nego prelomiti sakrament na manje dijelove.

Na temelju tih triju slučajeva sam shvatio da u Crkvi postoje veliki problemi nakon Drugog vatikanskog sabora koji uključuju slobodno tumačenje crkvenog nauka od strane svećenika i razne improvizacije, gdje naš Gospodin Isus Krist više nije središte Mise, već su to postali vjernici i sam svećenik koji se ponekad drži poput filmske zvijezde. Isprva sam kao župni vikar nastojao inkorporirati neke tradicionalne elemente u Novu Misu, npr. uvijek sam imao oboren pogled, osim za vrijeme propovijedi kada sam držao kontakt očima s vjernicima. Zbog toga me nekoliko vjernika pitalo: „Velečasni, zašto nas ne gledate u oči za vrijeme Mise?“ Ja sam im odgovorio da se Misa ne prikazuje njima, nego svemogućem

Boga Ocu. To je značenje svete Misne Žrtve. To ih je ozlovoljilo i obavijestili su župnika o tome koji me upozorio da bih trebao biti malo ljubazniji. Odgovorio sam mu da se ne radi o mojoj (ne)ljubaznosti. Sveta Misa nije zabava. I stoga nema potrebe da ih gledam u oči.

Kada ste počeli učiti služiti tradicionalnu latinsku Misu i moliti tradicionalni časoslov?

Tradicionalni časoslov počeo sam moliti za svoje druge službe kao župnog vikara u Polgáru na prvu nedjelju došašća 2009. godine. Ranije mi je kolega iz Bogoslovije poslao upute kako se služiti časoslovom koje su mi puno olakšale učenje. Nakon toga sam počeo svaki dan moliti isključivo tradicionalni časoslov. Tradicionalnu latinsku Misu počeo sam učiti služiti kad je objavljen Summorum Pontificum 2007. godine, za vrijeme moje prve službe kao župnog vikara u Mátészalki. Služio sam se računalom, nabavio sam instrukcijski video na njemačkom – nisam tada razumio jezik, ali sam gledajući kretnje svećenika većinu toga mogao shvatiti. Vježbao sam svaki dan

barem sat, dva tijekom kolovoza te godine. Dana 14. rujna 2007. u 18 sati po prvi sam puta služio pravu, tradicionalnu svetu Misu. Bilo je prisutno nekoliko ljudi, a nakon toga ih je dolazilo sve više. Nije bila javna Misa, ali mnogi su promatrali s ulice i pitali mogu li doći na Misu. I tako ih je sve više dolazilo.

Kako su na to reagirali Vaši kolege svećenici, župnik i biskup?

Odmah nakon nekoliko Misa se proširio glas u biskupiji o tome da služim tradicionalnu Misu. Vijest je došla i do biskupa. Puno puta me

zvao na razgovore tijekom kojih je nastojao zatrti u meni ljubav prema tradiciji. Ja sam mu odgovorio da postoji Summorum Pontificum i da tradicionalnu Misu služim privatno, a ne javno, i da vjernici smiju doći i sudjelovati. Moj prvi župnik bio je prijateljski nastrojen. Rekao mi je da nakon što obavim svoje dužnosti, u slobodno vrijeme mogu činiti bilo što, što nije protiv Crkve i da njega ne zanima kada služim Misu. No drugi i treći župnik su bili neprijateljski raspoloženi. Drugi župnik u Polgáru me puno puta htio natjerati da koncelebriram Misu s njime. Odgovorio sam mu da bi trebao znati, budući da predaje kanonsko pravo, da koncelebracije nisu obavezne, već da se radi samo o mogućnosti. Rekao sam mu da tijekom Mise mogu ispovijedati, ali da neću koncelebrirati Misu ni s jednim svećenikom. Većina je mojih kolega svećenika bila neprijateljski nastrojena prema meni. Neki koji su u početku bili prijateljski raspoloženi su pod negativnim utjecajem drugih promijenili mišljenje o meni. Imam brata svećenika – i on je bio jedan od mnoštva. On je prije također jednom ili dvaput tjedno služio tradicionalnu latinsku Misu, no kada je došao u svoju prvu župu, biskup mu je to zabranio. On se bojao biskupa i zbog tog negativnog psihološkog pritiska u cijelom okruženju promijenio je mišljenje. A nakon što sam otišao u Bratstvo, neki su me nazivali heretikom, govorili da sam ekskomuniciran.

Kasnije sam premješten u Debrecen. Biskup je htio suzbiti u meni predanost Tradiciji. Treći je župnik bio daleko najgori. Svaki je dan prisluškivao na vratima moje sobe ili je koristio druge kolege župne vikare ili pojedince iz zajednice mladih kao tajne agente koji su me promatrali i prijavljivali biskupu što sam radio. Djelovali su kao KGB te sam bio prozivan za služenje tradicionalne latinske Mise. Jednom tjedno sam morao dolaziti pred biskupa. Znao je ljutito vikati na mene, posebno kada bih mu poljubio prsten. Viknuo je: „Kako se usuđujete to činiti?“ Odgovorio sam mu: „Oprostite, Preuzvišeni, Vi ste nasljednik apostola, ne ja. Vi ste biskup, a ne ja. Stoga sam ovaj poljubac dao ne Nándoru Bosáku, nego našem Gospodinu Isusu Kristu.“ On to nije htio shvatiti niti prihvatiti moje razloge. U to sam se vrijeme htio u

tajnosti povezati s nekom od tradicionalnih zajednica. Tako sam čitao na Internetu tekstove o Svećeničkom bratstvu sv. Pija X. i Bratstvu sv. Petra. Godine 2010. dva puta sam se susreo s p. Johnom Marcusom Bergom, Generalnim poglavarom Bratstva sv. Petra, kojem sam u istraživačkom duhu postavio mnoga pitanja tražeći njegovo mišljenje o Drugom vatikanskom saboru, o Karlu Rahneru... Primijetio sam da mu je postalo neugodno te je odgovorio da nema problema s Drugim vatikanskim saborom ni s Karlom Rahnerom. Zahvalio sam mu se i nakon toga više nisam imao potrebu sastati se s njime ni s ikim drugim iz Bratstva sv. Petra.

Potom sam puno čitao o Svećeničkom bratstvu sv. Pija X. i povezao sam se s p. Fuchsom koji je ponekad služio Misu u Miškolcu. Dvaput smo se susreli, a on je proslijedio moje poruke p. Truttu, koji je ranije bio poglavar Distrikta. Njih dvojica su proslijedili moje poruke u Zaitzkofen. Nakon toga sam u strogoj tajnosti isplanirao putovanje u Zaitzkofen. Malo prije 17. rujna 2011. obavijestio sam sve ukućane da za nekoliko dana odlazim u Zaitzkofen kako bih se pridružio Svećeničkom bratstvu sv. Pija X. Svi su šutjeli, možda su bili i u šoku. Objasnio sam im da se radi o mom životu, i da u biskupiji nemam nikakve druge mogućnosti. Majka mi je rekla da mogu promijeniti biskupiju, na što sam joj odgovorio da je svugdje isto, nigdje ne bih mogao živjeti svetu Tradiciju. Poslije nekog vremena su prihvatili moju odluku. Moj brat svećenik je bio ljut na mene. Ni do danas nije do kraja prihvatio moju odluku, no ja se molim za njega i nadam se da će promijeniti mišljenje i shvatiti moju odluku i važnost svete Tradicije.

Proveli ste neko vrijeme u Zaitzkofenu na studiju i dodatnoj formaciji i sada vodite apostolat u Mađarskoj. Možete li nam reći nešto o situaciji u Crkvi i razvoju našeg apostolata u Mađarskoj?

U Zaitzkofenu sam proveo četiri godine. Na početku nisam znao ni riječi njemačkog i samostalno sam učio jezik. Morao sam učiti dogmatiku, moralnu teologiju, liturgiku, pastoral jer su moderne varijante ovih predmeta vrlo loše, i stoga sam morao učiti da bih ušao u duh Tradicije... Bratstvo sv. Pija X. je prisutno u Budimpešti posljednjih gotovo trideset godina. Najprije je bilo primorano Mise služiti u hotelima, potom smo iznajmili, a zatim i kupili svoj vlastiti prostor u Tökölijevoj ulici. Isprva je bilo mnogo vjernika – više od 100, možda i blizu 200, no kasnije je nastala konkurencija sa Summorum Pontificum Misom koja je pokrenuta u središtu Budimpešte gdje svake nedjelje ima stotinjak vjernika... Nakon toga je kod nas bilo oko 50-60 vjernika, no nakon krize sa sedisvakantističkom skupinom broj se smanjio. Danas imamo tridesetak redovnih vjernika u Budimpešti o kojima se brine p. Wilhelm.

U Debrecenu i Miškolcu također imamo apostolat, s oko dvadeset vjernika u svakom mjestu o kojima se ja brinem. Željeli bismo iznajmiti staru bolničku kapelu u Miškolcu, a u Debrecenu planiramo eventualno kupiti zemljište za izgradnju nove kapele koje se nalazi pored kuće jedne naše vjerničke obitelji u kojoj trenutno držimo Mise.

Priopćenje Poglavara Francuskog distrikta FSSPX-a o zajedničkoj izjavi Pape i Luteranske crkve

Čitajući zajedničku izjavu koju je Papa objavio zajedno s predstavnicima Luteranske crkve u Švedskoj 31. listopada, povodom petstoljetne obljetnice Luterove pobune protiv Katoličke crkve, naša je tuga dosegla nove dubine.

Suočeni s pravom sablazni koju takva izjava predstavlja, u kojoj jedna za drugom slijede povijesne pogreške, teški napadi na propovijedanje katoličke vjere i lažnog humanizma, koji je izvor tolikih zala, mi ne možemo šutjeti.

Pod lažnim izgovorom ljubavi prema bližnjemu i želje za umjetnim i iluziornim jedinstvom, katolička vjera je žrtvovana na oltaru takvog ekumenizma koji spasenje duša dovodi u opasnost. Najveće zablude i Istina Gospodina našega Isusa Krista stavljaju se u ravnopravan položaj.

Kako možemo biti „duboko zahvalni za duhovne i teološke darove primljene kroz reformaciju", kad je Luther očitovao đavolsku mržnju prema Rimskom Prvosvećeniku, bogohulni prezir svete Misne Žrtve, kao i odbijanje spasonosni milosti Gospodina našeg Isusa Krista? On je također uništio nauk o Euharistiji odbijanjem Transupstancijacije, okrenuo je duše od Presvete Djevice Marije i zanijekao postojanje čistilišta.

Ne, protestantizam nije katoličanstvu donio ništa! On je uništio

jedinstvo kršćanstva, odvojivši cijele zemlje od Katoličke crkve, gurnuo duše u zablude, stavljajući njihovo vječno spasenje u opasnost. Mi katolici želimo da se protestanti vrate u jedno Kristovo stado, koje je Katolička crkva i molimo za tu nakanu.

U ovim danima kada slavimo Sve Svete, zazovimo sv. Pija V., sv. Karla Boromejskog, sv. Ignacija i sv. Petra Kanizija, koji su se herojski borili protiv protestantske hereze i spasili Katoličku crkvu.

Pozivamo vjernike Francuskog distrikta za molitvu i pokoru za Rimskog Prvosvećenika, kako bi ga naš Gospodin, čije je on namjesnik, mogao sačuvati od zabluda i sačuvati ga u Istini, čiji je čuvat.

Pozivam svećenike Distrikta da služe Misu zadovoljštine i organiziraju Svetu uru pred Presvetim Sakramentom i traže oprost za ove sablazni i mole našeg Gospodina da utiša oluju koja trese Crkvu, sada već više od pola stoljeća.

Pomoćnice kršćana, spasi Katoličku crkvu i moli za nas!

p. Christian Bouchacourt, Poglavar Francuskog distrikta Svećeničkog bratstva sv. Pija X.

Izvor: leportelatine.org

Teocentrično i racionalističko bogoslužje

p. Marko Tilošanec

predavanje održano u Slavonskom Brodu 30. prosinca 2016. – nadopunjeno

Pitanje odnosa i razlike između tradicionalne latinske i nove Mise je zasigurno jedno od prvih pitanja koje će si postaviti uopće jedan katolik kada se susretne s tradicionalnom Misom te u tom smislu zaslužuje da se osvrnemo na njega i, što je još važnije, da dademo na njega ispravan odgovor. Predavanju sam dao naslov: teocentrično i racionalističko bogoslužje pa bih najprije pojasnio ove pojmove.

Teocentrično je ustrojstvo ono koje u središtu ima Boga – to je sama etimološka definicija. **Racionalizam** je filozofski pokret koji se razvio u 18. st. čije je glavno obilježje bilo traženje odgovora na temeljna pitanja i stvaranje slike o svijetu polazeći prvenstveno od ljudskog razuma, neovisno o Božjoj objavi. Čovjek svojim razumom može spoznati puno istina o svijetu oko sebe, dapače on može spoz-

nati samog Boga – barem one temeljne istine o Božjoj opstojnosti, o njegovim glavnim atributima, no ako on pristupa tim pitanjima samo na temelju svojih prizemnih poriva, osobnih ograničenih dojmova i iskustava, zanemarujući stvarnost Boga i objave, doći će do krivih zaključaka. Taj je svjetonazor postajao sve dominantnijim u svijetu te je prodirao i u samu Crkvu i očitovao se u pokretima i idejama **liberalizma i modernizma**. Već od početka 19. st. bilo je teologa koji su katolički nauk željeli pomiriti s duhom ovoga svijeta, odnosno dominantnim filozofskim svjetonazorima. Tako se unutar Crkve razvio liberalizam koji se zalagao za ideju vjerske slobode – odvajanja vjere od države, odnosno da država ne bi trebala ispovijedati nijednu religiju, već da bi svim religijama trebala dati ista prava. Te su ideje pape najoštrije osudili, posebno **papa Grgur XVI.** u enciklici **Mirari vos** i **Pio IX.** u **Quanta cura**, odnosno Syllabusu. Taj liberalizam dobio je novu formu početkom 20. st. - proširio se na druga teološka područja pa je nijekao ili osporavao božansko nadahnuće sv. Pisma, spasenjsku jedinstvenost katoličke vjere te uopće nadnaravno porijeklo vjere koju je svodio na podsvjesni osjećaj iz kojeg su nastali svi oblici očitovanja vjere – dogme, sakramenti, obredi. **Papa sv. Pio X.** tu zabludu nazvao je **modernizam** te ju je svečano osudio u svojoj okružnici **Pascendi**. Poduzeo je oštre mjere da bi te zablude suzbio i kada su mu odali priznanje da je u tome doista uspio, papa je odgovorio da opasnost modernizma nije uništena, nego samo potisnuta i da njegovi nasljednici i biskupi trebaju biti budni jer bi u protivnom zbog njihove nepažnje zablude vrlo lako mogle isplivati na površinu. To se doista dogodilo 60-ih godina prošlog stoljeća kada je **papa Ivan XXIII.** sazvao **Drugi vatikanski sabor** koji je vođen pod parolom da ne treba više primjenjiivati osudu zabluda, već samo pozitivni govor te su na njemu bili rehabilitirani teolozi koji su prethodno bili osuđeni zbog modernizma. I sami biskupi koji su pritajeno podržavali liberalne ideje dobili su slobodne ruke za

svoje manevre te su uspjeli usmjeriti Koncil u svojem pravcu. **Papa Pavao VI.** koji je izabran za vrijeme Koncila također je podržavao to usmjerenje te su modernisti uspjeli provesti svoje planove u djelo. Premda nisu uspjeli provući izričito sve svoje ideje u saborske dokumente, uspjeli su to većim dijelom, a ostalo su ubacili dvoznačne izraze koji će im kasnije poslužiti da ih tumače u skladu sa svojim zamislima. Tako je pokrenuta revolucija u vjeri, bogoslužju i životu Crkve.

Ovaj uvodni dio poslužit će nam da možemo bolje razumjeti proces promjene bogoslužja i dobiti odgovor na naše početno pitanje. U tom smislu moramo dati još neka uvodna razjašnjenja. Moramo razjasniti što je to zapravo liturgija i koja su temeljna načela po kojima se ona oblikuje i vodi.

1. Liturgija je **javno bogoslužje Crkve**. Ona se razlikuje od privatne pobožnosti utoliko što je liturgija službeno bogoslužje koje Crkva odobrava za javni kult – štovanje Boga radi spasenja ljudi pri podjeljivanju sakramenata, svetoj Misi, molitvi časoslova, podjeljivanju blagoslova. Svećenik zato kao vršitelj bogoslužja ne djeluje u svoje osobno ime, nego u ime Crkve, u Kristovo ime i u njegovoj osobi. On je stoga dužan vjerno izvršavati sve obrede onako kako Crkva propisuje i Krist se svećenikom služi kao svojim oruđem da bi prikazao sebe kao žrtvu hvale nebeskom Ocu i da bi Božjem narodu podjeljivao blagoslove.

2. Bogoslužje **izrasta iz običaja, predaje**. Ono ne može u jednom trenu nastati proizvoljno, iz ničega, nego kao i svaki oblik ljudske kulture, ta božanska stvarnost mora još više biti utemeljena na predaji ili Tradiciji koja je zajedno sa sv. Pismom jedan od izvora objave. Obred bogoslužja mora dakle biti **tradicionalan** – to je njegovo drugo obilježje.

3. Treće što valja istaknuti jest **veza između obreda bogoslužja i sadržaja vjere**. Drevni teološki aksiom glasi: *lex orandi – lex credendi*, način kako moli-

mo odogovara načinu kako vjerujemo i izražava ga. Molitve, simboli, različiti obredni elementi znak su onoga što vjerujemo, u dubini svoje simbolike progovaraju o otajstvu koje ispovijedamo. To isto otajstvo u bogoslužju se slavi i zato bi svaka radikalna promjena bogoslužja bila u suprotnosti ne samo s prijašnjim načelom da bogoslužje mora biti tradicionalno, nego i s ovim načelom, budući da strani elementi više ne bi izražavali istine katoličke vjere ili bi ih dovodili u pitanje. I kao što smo dužni čuvati polog vjere koji smo primili od apostola, tako smo dužni čuvati i bogoslužje jer upravo ono izražava i čuva vjeru.

Primjena načela na tradicionalni i novi obred

Sada kad smo upoznati s ovim načelima, trebamo ih primijeniti na stvarnost i vidjeti kako se ona ostvaruju na slučaju starog obreda prema **Misalu sv. Pija V.** i obreda prema **Misalu Pavla VI.** koji se služi po svim našim crkvama. Stari obred prema Misalu sv. Pija V. odlikuje se prije

svega **čvrstim ustrojem**. On sadrži točno, vrlo precizno i detaljno formulirane rubrike kojih se svećenik dužan držati. Točno je propisan položaj ruku, držanje tijela, kretnje za svaki djelić sv. Mise. Nema nikakvog prostora improvizaciji u kojemu bi dolazila do izražaja osobnost svećenika. Koji god svećenik služio Misu, činit će to na isti način i u njemu će se moći prepoznati objektivnog služitelja otajstva, sredstvo u Kristovim rukama, koje predstavlja Krista i kojim se on služi da bi izvršio svoje spasenjsko djelo. Drugo, stari obred Mise je uistinu tradicionalan. Za središnji dio sv. Mise – **Kanon**, znamo sa sigurnošću da takav kakvim ga imamo danas potječe od pape Grgura Velikog iz 6. st. Misne molitve potječu iz najstarijih sakramentara – liturgijskih knjiga iz vremena papa Lava

Velikog, Gelazija, Grgura Velikog iz 5. ili 6. st. Drugim riječima, znamo sa sigurnošću da su te molitve tada bile u uporabi jer su zapisane, no sigurno su puno starije te potječu iz još nekoliko stoljeća unatrag. U istočnim crkvama se Rimski kanon naziva 'Anaforom sv. Petra' te se drži da je riječ o najstarijoj euharistijskoj molitvi uopće koja potječe čak iz apostolskih vremena. Također nam misni tekstovi tradicionalnog obreda na jasan i uzvišen način **progovaraju o brojnim vjerskim istinama** – naročito o onima koje su najuže povezane sa samom sv. Misom – o otajstvu svete misne žrtve, stvarnoj Kristovoj prisutnosti u sakramentalnim prilikama, o svećeniku kao pomazanom Kristovom službeniku po kojemu Krist prikazuje samog sebe nebeskom Ocu.

Kako pak stoje stvari s **novim obredom**? Kod njega moramo ustanoviti najprije da **nema uopće čvrstih i preciznih rubrika**. Na početku tradicionalnog misala postoji posebni naslov gdje se na nekoliko stranica daju točne upute i opisi kako treba služiti sv. Misu, također je tu naslov 'De defectibus' – kako postupiti u nepredviđenim situacijama kada dođe do određene smetnje pri služenju Mise. U novome misala su oba ova poglavlja uklonjena, izbrisana i upute se nalaze još u općoj uredbi te u samom tekstu misala, a i one su vrlo mutne, nejasne i općenite. U starome misalu stoji primjerice točno na koji način svećenik drži ruke ispred prsiju kada su mu sklopljene – dlanovi koso prema gore i desni palac preko lijevoga, točno stoji u kojem ih položaju širi, kako se okreće prema narodu, kako okreće stranice misala, kako otkriva i zaklapa kalež, kamo mu je usmjeren pogled itd. U novome misalu toga ničega nema. No veći je problem u samom ustroju misala – **brojnim opcijama** koje automatski upućuju i stvaraju mentalitet da je sve na izbor. Može se tako izabrati nekoliko načina 'uvodnog pozdrava', nekoliko pokajničkih činova, nekoliko vrsta 'Gospodine, smiluj se', nekoliko euharistijskih molitava, nekoliko poziva prije Očenaša... osim toga na više mjesta stoji uputa

'ovim ili sličnim riječima'. Ozbiljni teolozi zato dolaze do zaključka da tako formulirane rubrike ni ne nose sa sobom strogu obvezu. Moralisti su jednodušno držali da rubrike tradicionalnog misala nameću tešku obvezu – da njihovo svjesno i namjerno kršenje vodi do teškog grijeha. Ako u novom misalu nema nikakve moralne odgovornosti, jasno je da će se svećenici odnositi prema obredu slobodarski te će ignorirati upute i uvoditi svoje improvizacije, što vidimo da se svugdje događa. Tako novi obred postaje prožet svećenikovim osobnim napomenama, tumačenjima i mini-propovijedima koje samo zamaraju vjernike. Na početku, prije pokajničkog čina dolazi mini-propovijed ili tumačenje – koje je čak predviđeno i omogućeno uputama misala. Zatim dolazi propovijed kada treba biti, nakon evanđelja. Prije vjerovanja je predviđena jedna 'poticajna riječ', pa opet prije Očenaša svećenici ubacuju svoja tumačenja, i obavezno, prije blagoslova dolaze obavijesti i još nekoliko završnih poticaja. Sve to obred Mise čini prilično zamornim te ga razvodnjuje i prebacuje težište upravo na svećenikova osobna tumačenja i propovijed, kao što je to kod protestanata. Za njih Misa nije kalvarijska žrtva koja se obnavlja na oltaru, nego gozba, zajedničko okupljanje da bi se samo prisjetili posljednje večere i kada izostaje čin javnog kulta upućen svemogućem Bogu, mora na njegovo mjesto stupiti nešto drugo, a to su upravo čitanja sv. Pisma i propovijed.

Kako stoje stvari s drugim elementom u Misi koju je uveo papa Pavao VI. - njezinim **porijeklom**? Dok Misa sv. Pija V. sasvim jasno sadrži tradicionalno porijeklo, naravi obreda Mise Pavla VI. najbolje odgovara uobičajeni naziv – nova Misa. Ona je uistinu **nova u svojim bitnim elementima i pojedinostima**. Središnji dio sv. Mise jest Kanon ili anafora, odnosno euharistijska molitva. U tom dijelu se izvršava otajstvo Kristove kalvarijske žrtve – Krist postaje prisutan na oltaru po rukama svećenika. Uvodni dio je samo priprava na središnji dio, a pričest i završni obredi slijede iz Kristove žrtve. Kako

smo rekli, Rimski kanon koji sadrži tradicionalni misal vuče svoje porijeklo još iz onih najstarijih, apostolskih vremena. U novome Misalu Rimski je kanon doduše zadržan prema tekstu, ali ne i u obrednom pogledu jer su izostavljeni brojni znakovi križa, poklecanja i drugi obredni elementi. Druga je razlika u jeziku jer se novi misal svugdje upotrebljava na narodnom jeziku, a treća i najvažnija u tome što su uvedene nove euharistijske molitve koja su praktično i takvu inačicu Rimskog kanona u praksi potpuno istisnule iz uporabe. Sadašnje hrvatsko izdanje novog misala sadrži 4 euharistijske molitve. Tu su zatim još dvije euharistijske molitve koje su sadržane u III. tipskom izdanju novog misala (koje kod nas još nije uvedeno) koje se mogu službeno upotrebljavati, a Biskupska konferencija BIH odobrila je uporabu euharistijskih molitava za 'Mise s djecom'. Sve to čini **široki raspon euharistijskih molitava** koje se mogu birati po volji, opet u skladu s **liberalnim i laksnim ustrojem rubrika**. To daje poticaj svećenicima za laksni pristup linije manjeg otpora te uvijek biraju najkraću – II. euharistijsku molitvu. Nju su moderni liturgičari pokušali predstaviti kao jednu staru euharistijsku molitvu koja bi bila pripisana papi Hipolitu, no ozbiljne studije su pokazale koliko su takve teorije pseudoznanstvene. Sve se druge euharistijske molitve smišljene kao posve novi konstrukti od strane modernih liturgičara, ad hoc i bez gotovo ikakvog utemeljenja na Tradiciji. **Molitve ofertorija ili prikazanja** koje tako jasno i uzvišeno izriču žrtvenu narav sv. Mise uklonjene su iz novog misala i umjesto njih uveden je obred koji svoj izvor ne da nema u katoličkoj tradicija, nego ga nalazi u nekršćanskoj, židovskoj tradicija blagoslova jela. Tako se ovom promjenom na zapanjujući način potkopava nauk o samoj srži sv. Mise i upućuje na nauk protivan katoličkom. Misne su molitve i čitanja također drastično izmijenjene tako da **nikako ne možemo govoriti o bitnom identitetu između Misala sv. Pija V. i Pavla VI.** Dapače, između njih postoji **radikalna razlika** tako

da je i sam tadašnji kardinal Ratzinger u svom predgovoru knjizi 'Reforma rimskog liturgije' mons Klausa Gambera novi obred označio kao *'banalni fabricirani proizvod'* i pohvalio mons. Gambera kao pravog liturgičara u moru pseudoliturgičara, a on u tom istom djelu stari obred označuje kao 'ritus romanus – rimski obred', a novi kao 'ritus modernus – moderni obred'.

Sve rečeno daje nam automatski odgovor i na treći bitni element koji mora sadržavati bogoslužje – njezinom **vezom sa sadržajem vjere koji ispovijedamo**, zbog koje se ona ne smije bitno mijenjati, odnosno ukidati i mijenjati za neki novi obred. To je dapače dogma katoličke vjere koju je proglasio Tridentski sabor na svom VII. zasjedanju u Dekretu o sakramentima: *„Kan. 13. Tko kaže da se mogu prezirati primljeni i prokušani obredi Katoličke crkve, koji su uobičajeni kod svečanog podjeljivanja sakramenta, ili da ih djeljitelji mogu bez grijeha po svojoj volji izostavljati, ili da ih bilo koji crkveni pastir može mijenjati za neke nove, neka bude kažnjen anatemom“*. Crkva to zabranjuje upravo zato što su kroz povijest uvijek krivovjernici ili heretici bili ti koji su mijenjali bogoslužje zato što je katoličko bogoslužje jasno izražavalo vjerske istine koje su bile protivne njihovim uvjerenjima. O tome piše dom Prosper

Gue-ranger, poznati duhovni pisac i promicatelj prave liturgijske pobožnosti. Tako su primjerice arijanci odbacivali liturgijske formule koje su izricale hvalu Pres-vetom Trojstvu, ikonoklasti su se borili protiv svetih slika koje krase naše oltare, a **protestanti** su htjeli **radikalno izmijeniti misne molitve i obrede** jer su odbacivali vjeru u stvarnu prisutnost, u sv. Misu kao nekrvnu žrtvu novog saveza, u svećenički red. Upravo su oni izbacili svetohraništa i poklecanja – koja su čin iskazivanja božanske časti Kristu prisutnom u Oltarskom Sakramentu, znakove križa koji su simbol žrtve koja se uprisutnjuje na oltaru, maknuli su svete moći i slike svetaca jer su odbacivali štovanje svetaca, ukinuli su latinski jezik i tiho izgovaranje misnih molitava jer su to simboli uzvišenosti žrtvenog kulta, a za njih je Misa samo **gozba i spomen posljednje večere** – zbog tog razloga nema više smisla da je svećenik okrenut prema oltaru, nego prema narodu jer je on predsjedatelj skupa. Vidimo li ovdje **zapanjujuću podudarnost između njihovih ideja i elemenata koji su inkorporirani u novi obred Mise**? Iz protestantizma se razvio **jansenizam** koji je recikli-rao njihove zablude i prihvatio zablude duha vremena – **racionalizma**. Tim se dotičemo posebnog vidika ove problematike koji smo postavili u naslovu i želimo promotriti tu pojedinost: kako je novo bogoslužje prožeto racionalističkim duhom, uskim, ograničenim, zemaljskim nazorima, koji podređuju stvari čovjeku i njegovim ljudskim viđenjima, a ne ostavljaju prostora izričaju otajstva.

Racionalistički preteče i uzori
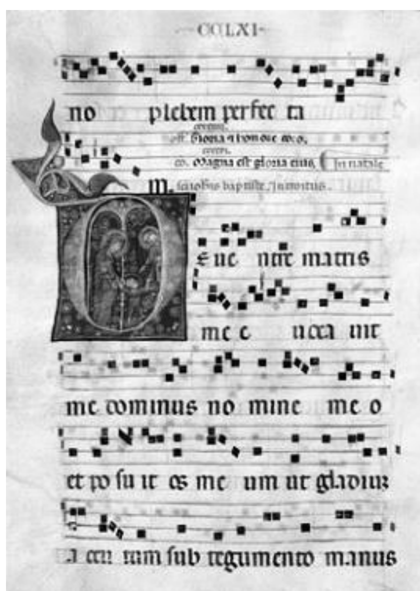
Za koje su se stvari zalagali jansenisti? To možemo saznati iz prvorazrednog izvora ako pogledamo odluke iz njihove **Sinode u Pistoji** koju je **osudio papa Pio VI. 1794. godine bulom Auctorem fidei**. Među osuđenim teološkim tvrdnjama nalaze se i one koje se odnose na ustroj liturgije te ćemo ih ovdje promotriti. 31. točka ovog sabora zalaže se da u crkvi treba biti samo **jedan oltar**. Što danas imamo po novim crkvama? Ne-

ma potrebe za više oltara jer se Misa ne shvaća i ne doživljava kao Kristova žrtva koja se uprisutnjuje po svećeniku kao drugome Kristu, nego kao gozba, slavlje, zajedništvo u kojemu se uloga svećenika utopljuje i zato je i sam novi obred tako ustrojen da postaje neprirodno i nema smisla služiti Misu privatno, samo s jednim ministrantom kada nema vjernika, nego svećenici **koncelebriraju** te se obred koji je ionako izbanaliziran, banalizira do krajnosti te se za koncelebrirajućeg svećenika svodi na svega nekoliko rečenica koje će on izgovoriti. U 32. točci jansenisti se protive stavljanju **relikvijara** sa svetim moćima i cvijeća na oltar. Relikvije danas nestaju. Imao sam prilike u jednoj crkvi našeg Bratstva vidjeti posebnu kapelicu – odjeljak u crkvi gdje su bili pohranjeni nebrojeni relikvijari izloženi za štovanje. Također se kod svečanijih Misa stavljaju na oltar relikvijari koje se pokadi prilikom kađenja oltara. U starom obredu je strogo propisano da na oltaru trebaju biti relikvije svetaca. I kada se Misa slavi na pokretnom i improviziranom oltaru kao ovdje, ispod oltarnika moraju se staviti moći svetaca, odnosno mučenika. Nakon pristupnih molitava svećenik tiho izgovara molitvu da mu Bog oprosti grijehe po zagovoru svetaca čije se moći nalaze na oltaru. Ta je molitva uklonjena u novoj Misi jer nije propisano da moći moraju biti na oltaru – dakle može se služiti i bez njih, na običnom stolu. Također, u starome obredu propisana su tri oltarnika iz poštovanja prema Kristovom Tijelu i Krvi koje se prikazuje na oltaru. U novome je samo jedan. Ovakve male primjere koji sveukupno vode prema velikoj i općoj desakralizaciji možemo redati do u nedogled. Pogledajmo zatim 33. točku koja govori o jednom načelnom stavu koji je bio vlastit jansenistima. Sinoda se tu zalaže da se „*maknu uzroci zbog kojih je djelomice došlo do zaborava načela koja se odnose na liturgijske propise „pozivajući na pojednostavljenje obreda, da se oni vrše narodnim jezikom i izgovaraju glasno" kao da je sada važeći liturgijski red, prihvaćen i odobren od Crkve, djelomice proizišao iz zaborava*

principa, na temelju kojih bi trebao biti uređen: lakoumna je, vrijeđa pobožne uši, uvredljiva za Crkvu, sklona prigovorima krivovjernika protiv nje.“ Kao što smo rekli, **latinski jezik i tiho izgovaranje pojedinih molitava** upućuju na otajstveni, nadnaravni karakter bogoslužja – da je ono kult koji se iskazuje svemogućemu Bogu. Ako pak razmišljamo racionalistički, usko zemaljski, doći ćemo do onog stava koji nažalost danas često možemo čuti u našoj okolini, što samo govori koliko je današnji čovjek, pa čak i katolik koji se želi ozbiljno shvaćati svoju vjeru izmanipuliran te postavlja pitanje: čemu latinski ako ja to ne razumijem i zašto bi svećenik nešto tiho mrmljao sebi u bradu, ako ga ja ne razumijem? Na to bismo trebali odgovoriti riječima sv. Jakova iz njegove poslanice (2,20): *„šuplja glavo“*, ne shvaćaš li da bogoslužje nije upućeno čovjeku, nego Bogu – što i sama riječ govori, da je to otajstveni i uzvišeni čin kojemu odgovara uzvišeni, **kultni jezik**, **otajstvo** pred kojim se možemo samo diviti i pristupiti *cum timore et tremore* – sa strahom i drhtanjem? Zato se i u bizantskom obredu, kao i u drugim istočnim obredima, liturgija služi iza ikonstasa, također nedostupno ljudskim očima – u nekim obredima se povlači i zavjesa da se označi sakrivenost tog otajstva kada Krist silazi na oltar, također se izgovaraju tihe molitve i svaka opsesija da narod treba nešto čuti i vidjeti potpuno je strana istinski kršćanskom, tradicionalnom shvaćanju liturgije – ne samo u zapadnom rimskom obredu, nego i u istočnom, i među onim zajednicama koje su odijeljene od Katoličke crkve. Taj je stav da treba sve vidjeti i čuti, ta opsesija da svećenik treba biti okrenut prema narodu – da zbog toga treba križ maknuti sa sredine oltara i treba sve pokazivati narodu, racionalistička. Ona nema nikakve veze s katoličkim duhom, nezabilježena je u povijesti Crkve sve do pojave ovih zabluda, i protivna mu je.

Sve to je jasan dokaz da je na nastanak nove liturgije vodeću ulogu izvršila **zabluda modernizma**. To je sasvim jasno i to

priznaju njegovi tvorci. **Mons. Annibale Bugnini**, predstojnik Vijeća za provedbu liturgijske uredbe koje je stvorilo novu Misu, sam je to priznao. Njegova je izjava da treba s našeg obreda ukloniti sve što bi moglo biti smetnja 'odijeljenoj braći'. Tu se naravno misli na protestante i doista ako napravimo jednostavnu usporedbu vidjet ćemo da je reforma nove Mise **gotovo do u pojedinosti identična obredima protestanata**. Možete pogledati na internetu jedno bogoslužje službene anglikanske Crkve. Nećete moći ni po čemu odgonetnuti da to nije novi obred Mise. Svećenik je okrenut prema narodu i svojski se trudi da s njime dijalogizira, tu su i elementi zajednički s tradicionalnim obredom: Gospodine smiluj se, Slava, moli se Vjerovanje, s druge strane je čak euharistijska molitva ista. Nema gotovo nikakve razlike.

Analiza pojedinosti

Istaknimo još nekoliko važnih pojedinosti u usporedbi nove i stare Mise. Kod ulaza se na tradicionalnoj Misi pjeva ulazna antifona prema **gregorijanskom napjevu**. To je još jedno veliko blago Crkve koje je izgubljeno, uništeno. Postoji jedna knjiga: **Liber usualis**, koja u sebi sadrži sve gregorijanske napjeve za pjevanu Misu – ulazna antifona, gradual, antifona za prikazanje i za pričest za sve blagdane i nedjelje kroz godinu. Tu su zatim napjevi ordinarija – Kyrie, Gloria, Credo, Sanctus, Agnus Dei, koji se pjevaju ovisno o dotičnom blagdanu ili nedjelji. Sve je to u potpunosti uništeno u novoj Misi i to samo jednim potezom – **uvođenjem narodnog jezika**. Ova je tradicija vezana za latinski jezik te je praktički neprevediva na druge

jezike. Jedan mi je svećenik posvjedočio kako se to dogodilo. Kada je on bio u bogosloviji naručena je cijela velika pošiljka novih Liber usualisa. Kada su stigli, upravo je došla odredba da se može služiti Misa na narodnom jeziku. Uništeno u roku odmah. Ovdje možemo govoriti o pravom kulturocidu. Umjesto toga po našim se crkvama često pjevaju duhovne šansone ili nove pjesme upitnog teološkog sadržaja, a od latinskog se zazire kao od crne kuge.

Potom imamo **nebrojena skraćivanja i ukidanja** elemenata koji po sebi i za sebe možda ne nose presudnu važnost, ali imaju svoju vrijednost i kada ih se sve

zajedno uzme, govorimo o zbilja radikalnim reformama. Tu su prije svega **pristupne molitve** – psalam 42. koji započinje antifonom *'Introibo ad altare Dei'*, koja odmah izražava temeljnu svećenikovu nakanu – uzići na Božji žrtvenik. Potom imamo **dva Confiteora** – općenite ispovijedi grijeha, odvojeno za svećenika i poslužitelja, što izražava bitnu razliku između svetog reda i krsnog dostojanstva svakog vjernika, da je svećenik pomazan da bi prikazao Bogu misnu žrtvu. U formuli Confiteora zazivaju se sveci – Blažena Djevica Marija, sv. Ivan Kristitelj, sv. Mihael ark., sv. Petar i Pavao i *njima* se također ispovijedaju grijesi. Kolike li protivnosti racionalističkom i modernističkom duhu za kojeg je Misa prvenstveno gozba, zajedničko okupljanje, kojemu je svećenik po uzoru na protestantski pojam samo jedan službenik uzet iz naroda, kojemu se zbog zaziranja od nadnaravnog diže kosa na glavi zbog ideje da se ispovijedamo pojedinim svecima! Naravno da su zbog tih razloga svi ovi elementi morali biti uklonjeni, što je

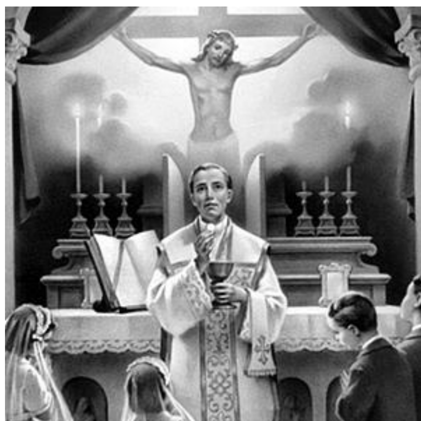
doista bilo učinjeno. Na pjevanim Misama može se **kaditi oltar**, što se čini po točno propisanim rubrikama – na kojim se točno mjestima čini zamah kadionicom i propisane su posebne molitve kod blagoslova tamjana, a naročito kod kađenja darova kod prikazanja. Tu je jedna uzvišena molitva za blagoslov tamjana po zagovoru sv. Mihaela arkanđela, zatim se izgovaraju riječi psalama koje zazivaju Božju milost po obredu kađenja. Treba li posebno napominjati da je sve to potpuno ukinuto? Sama Kongregacija za bogoštovlje je u jednom upitu o tome mogu li se nastavljati upotrebljavati molitve iz starog obreda, izričito odgovorila negativno! Doista se moramo upitati – je li to normalno da netko smatra da je u bogoslužju bolje ne izgovarati nikakve molitve kod tako uzvišenog obreda? Uostalom, zbog cjelokupnog minimalističkog ozračja, iznimno su rijetke prigode kada se u novom obredu uopće kadi i ovaj značajni element gubi posve svoju važnost te predstavlja još jedan u nizu primjera desakralizacije.

U tradicionalnom obredu na oltaru razlikujemo **stranu poslanice i stranu evanđelja** – veći dio obreda sve do graduala i aleluje svećenik govori na desnoj strani oltara, isto tako i neke molitve nakon pričesti, evanđelje se čita na lijevoj strani, a prikazanje, kanon i pojedini drugi dijelovi na sredini. Naravno da se i ta simbolika izgubila, u skladu s ostalim primjerima banalizacije. **Kyrie**, odnosno **Christe eleison** u tradicionalnom obredu govorio se 3x3, u novome je reduciran na 3x2, a može se zamijeniti drugim oblicima pokajničkih čina. Također, himan **'Gloria in excelsis Deo'** ne govori se više kao u starome obredu pri svakom svetačkom spomendanu III. razreda, nego samo kod blagdana I. i II. razreda, što upućuje na umanjenje hvalidbenog značaja svete Mise. Također su u ovome himnu kao i u **Vjerovanju** uklonjeni nakloni glavom koji se čine kod pojedinih riječi, podizanje ruku na početku, znak križa na kraju te poklecanje kod riječi: 'et incarnatus est'. Kome svi ovi znakovi poštovanja mogu smetati i tko ih može smat-

rati suvišnima? Svećenik se također nekoliko puta okreće prema puku s riječima: **'Dominus vobiscum'** koje, kako tumači sv. Toma Akvinski, označuju mir koji je Gospodin darovao učenicima svojim ukazanjima nakon uskrsnuća. Opet, kome takva simbolika može smetati da pronađe bilo kakvo opravdanje za ukidanje ovih znakova?

Tu su zatim vrlo bogate, sadržajne molitve, koje predstavljaju pravo blago crkvene liturgijske baštine poput **'Suscipe sancta Trinitas'** kod prikazanja ili **'Placeat Tibi, sancta Trinitas'** na kraju Mise, upućene kao prošnje Presvetom Trojstvu. O dubini njihovog sadržaja mogli bi se napisati cijeli traktati, no ni one nisu ostale pošteđene reformatorskih zahvata! Na kraju Mise dolazi otpust: **'Ite missa est'** pa potom svećenički blagoslov. Taj poredak imamo i u istočnom obredu jer je prikladno da Misa završi upravo s blagoslovom. Novi obred i taj poredak mijenja. Također, tradicionalni obred kao dodatak Misi sadrži **posljednje evanđelje** iz proslova sv. Ivana ev. koje govori o otajstvu utjelovljenja koje se na sakralemtalni način obnavlja u svetoj Misi. Suvišno je napominjati da je i ovaj element uklonjen.

O **ophođenju prema posvećenim česticama – Tijelu i Krvi Kristovoj**, moglo bi se napraviti posebno izlaganje. Doista ako bismo razloge zašto ne sudjelovati u novom obredu morali

ograničiti na samo jedan, to bi zasigurno bilo ono istinsko svetogrđe i najveća desakralizacija koja se događa po našim crkvama putem **pričesti na ruku**. Krist se nalazi prisutan u svakoj pojedinoj čestici hostije i svećenikove se ruke u obredu ređenja pomazuju da bi dobio vlast posvećivati darove i podjeljivati Tijelo i Krv Kristovu. Zato svećenik nakon posvećenja,

iz poštovanja prema posvećenim česticama, drži spojene palac i kažiprst sve do purifikacije. U tradicionalnom obredu bilo je naprosto nezamislivo da bi bilo tko osim svećenika mogao doticati Presveti Sakrament i svaki takav čin bio je promatran kao svetogrđe. A u novom obredu postupa se s Tijekom Kristovim kao da se radi o običnom kruhu – svatko ga može primiti na ruku i doticati prstima. Osim toga, pored svećenika podjeljuju pričest i otvaraju svetohranište laici i časne sestre. Pored toga što je sam ovaj čin u sebi duboko nedostojanstven i desakralizirajući, koliko se puta dogodi da čestice padaju na zemlju te se po njima gazi? Doista, nema veće zloporabe svetinja od ove i samo je taj razlog dovoljan da se klonimo novog obreda i da on nikog ne obvezuje jer Boga ne možemo častiti sudjelujući u svetogrdnim činima.

Potom je izbanalizirano i samo **misno ruho**. U tradicionalnom obredu su određene molitve kod oblačenja pojedinih dijelova misnog ruha koji svaki ima svoju simboliku, a u novome ne samo da je to nestalo, nego je ukinut i manipul, kalež se ne pokriva velom i burzom, većina svećenika ne stavlja oko vrata ni amikt, a u uporabi su i albe protestantskog tipa koje ne trebaju pojas. U nekim 'posebnim uvjetima' – kod visokih temperatura, svećenici ne uzimaju ni misnicu (kao i kod koncelebriranja), nego se njihovo ruho sastoji samo od albe i štole – od 8 elemenata koji su činili misni komplet u tradicionalnom obredu ostala su samo dva ili najviše tri! O kvaliteti i izgledu misnica pak ne treba govoriti – dok se u tradicionalnom obredu razvila prava umjetnost oko izrade ruha, nove su misnice naprosto ružne i banalne – zazire se i od samog rimskog kroja u kojemu je rađeno ruho za tradicionalni obred, a kvaliteti i izgledu se ne daje gotovo nikakva važnost.

Konačno, spomenimo i neke sasvim naročite posebnosti u pojedinim elementima tradicionalnog obreda. **Misa zadušnica ili Rekvijem** bio je na jedan način poseban obred s naročitim elementima koji su odražavali svu ozbiljnost smrti i trpljenja

duša u čistilištu. Tako se izostavljaju svi blagoslovi i Slava Ocu, ulazni psalam kod pristupnih molitava, govori se posljednica 'Dies irae' – 'U dan onaj, u dan gnjeva' koja na potresan način progovara o smrti i strašnom sudu, izostavlja se znak mira među klericima u svečanoj Misi kao i jedna molitva prije svećenikove pričesti, Agnus Dei ima drukčiji oblik, a misno se ruho uzima u crnoj boji. U novom obredu je sve to potpuno uklonjeno te ni ne možemo govoriti o posebnom obredu Mise za mrtve. On je sasvim identičan svakoj drugoj Misi – čak se govori i Aleluja, koja se i u korizmenom vremenu izostavlja u znak pokorničkog karaktera! Također se na posljednje dvije korizmene nedjelje izostavlja psalam Iudica me (koji je u novome obredu ionako uklonjen), u Misi Velikog četvrtka Agnus Dei ima i u trećem zazivu 'miserere nobis' itd.

Za ništa od ovoga nema mjesta u **novome obredu** koji je, kako se sasvim dovoljno možemo uvjeriti iz svih navedenih činjenica (a mogli bismo ih navesti još puno), **posve prožet racionalističkim duhom**. Gotovo ništa ono što nadilazi uske ljudske nazore, ograničene na njegova zemaljska shvaćanja, ne nalazi mjesta u tom obredu. A upravo su svi oni **posebni elementi** čije nam porijeklo pa možda ni značenje nije do kraja jasno **svjedoci Tradicije** i one istine o tradicionalnom bogoslužju – da je to Misa koja nisu izradili ljudi, nego je izrasla pod vodstvom Duha Svetoga kroz mnoga stoljeća, upijajući blaga svetačke duhovnosti i pobožnosti. Ostanimo zato **vjerni** tom **bogoslužju** koje je uistinu **teocentrično** – usmjereno na Boga i usredotočeno na promatranje božanske zbilje jer samo nam ono može darovati božanske milosti, a nikako ono koji je usredotočeno na čovjeka i zatvoreno u njegove zemaljske poglede.

Katekizam o krizi u Crkvi (IV.) – o karizmatskom pokretu

Koje je porijeklo „katoličkog“ karizmatizma?

„Katolički“ karizmatizam je rođen u Sjedinjenim Državama u Pittsburgu, Pennsylvaniji, 20. veljače 1967. kada su dva katolička studenta s Fakulteta Duquesne prihvatili polaganje ruku u molitvenoj skupini koju je vodio protestantski pastor te počeli govoriti u jezicima. Potom su se oni služili istim obredom da bi moći koje su tako primili prenijeli drugim katolicima. 18. veljače 1972. jedan je inženjer koji se vraćao u Francusku iz Sjedinjenih Država prenio krštenje u Duhu Pierreu Goursatu, koji je 1973. osnovao zajednicu Emanuel (glavnu francusku karizmatsku zajednicu).

Koji su bili prvi učinci pentekostalnog obreda na prve katolike koji su ga primili?

Polaganje ruku je proizvelo iste učinke na katoličkim studentima fakulteta Duquesne kao i kod protestanata. Jedan od njih je ispričao: „Tako sam bio radostan da sam se jedino mogao smijati dok sam ležao na podu“. Drugi je posvjedočio: „Osjećaj prisutnosti i ljubavi Božje je bio tako jak da se jedino sjećam da sam sjedio na podu u kapelici pola sata samo se smijući od radosti zbog ljubavi Božje“. I treći je rekao: „Kada su na me bile položene ruke, odmah sam imao osjećaj kao da mi se cijeli prsni koš pokušava dići u glavu. Usne su mi počele drhtati, a mozak mi se počeo preokretati. Onda sam se počeo ceriti i nisam si mogao pomoći“.

Što te reakcije dokazuju?

Njihove nedolične reakcije otkrivaju dijaboličko uplitanje. Dok Duh Sveti daje red i vlada razboritost, zli duh, čak i kad je prerušen u anđela svijetla, uglavnom otkriva sebe nekom grotesknošću.

Može li onda đavao rasplamsati u dušama ljubav prema Bogu?

Đavao ne može rasplamsati u dušama ljubav prema Bogu, ali može *dati taj dojam* onima koji prejako

žude za tim da *osjete* djelovanje milosti: „Đavao ima moć da hini neku lažnu svjetlost ili zvukove, slatkaste mirise u njihovim nosovima, divne okuse u njihovim ustima, i mnoge neobične vrućine i žarenja u njihovim tjelesnim grudima ili u crijevima, u njihovim leđima i bubrezima i njihovim udovima. A opet oni u toj fantaziji misle da imaju mirnu kontemplaciju svoga Boga bez ikakve smetnje ispraznih misli; i zasigurno imaju na neki način, jer su toliko ispunjeni obmanom da ih uobraženost ne može uznemiravati. A zašto? Zato što je on, taj isti krvni neprijatelj koji im daje te isprazne misli da su na dobrom putu, glavni djelatnik u ovom dijelu. I dobro znaj da on sebe neće osujetiti. Misli o Bogu on neće od njih otkloniti, iz straha da ne bi počeli sumnjati u njega." (sv. Vinko Ferrerski)

Odnosi li se taj dolomak sv. Vinka Ferrerskog na pentekostalizam i karizmatizam?

Upravo zato da bi mogla „govoriti u jezicima" Agnes Ozman je tražila pastora Parhama da na nju položi ruke. A i katolici su u Duquesneu tražili to isto polaganje ruku zato da se okoriste izvanrednim „karizmama" koje očituju pentekostalci.

Je li karizmatska obnova postigla nešto dobro, vraćajući određeni broj duša običajima katoličanstva i njegujući pobožnost nekih drugih?

Đavao u svojoj pronicljivosti zna kako izgubiti nekolicinu da bi dobio mnoštvo: „Zanosi, vizije, i otkrivenja nisu siguran argument za prisutnost Božju ili njegovu potporu u duši. Kolike smo vidjeli da su bili zavedeni takvom vrstom vizija? Iako su bile razlog za obraćenje ili čak spasenje nekih duša, one su svejedno strategija zlog duha, koji je zadovoljan da izgubi nekolicinu da bi zadobio mnoštvo." (bl. Marija od Utjelovljenja)

Koju korist može đavao naći u tim iskazima pobožnosti?

Pentekostalizam ne samo da je oživio i revitalizirao protestantizam na samrti, koji je riskirao ostaviti Katoličkoj Crkvi otvoreno polje, već mu danas dopušta postupno preuzeti Latinsku Ameriku; đavao pronalazi očite koristi. Također, „katolički" karizmatizam u okrilju Crkve neprestano potiče zablude koje ju uništavaju.

Nije li karizmatski pokret protiv pokoncilske desakralizacije Crkve?

Karizmatski pokret privlači katolike koje muči kriza baš zato što reagira protiv nekih prijestupa, ali samo da bi ih ponovno vratio na koncilske zablude (na isti način kako pentekostalizam vraća u protestantizam one koje su ga masovno napustili zbog njegove pretjerane krutosti)!

Možete li nam dati jedan primjer?

Karizmatska katolička zajednica Emanuel je ponovno uvela na mnogim mjestima klanjanje Presvetom Sakramentu, Krunicu, ispovijedi, itd. Te su „konzervativne" pobožnosti probudile mnoge vrlo dezorijentirane katolike. Ali taj konzervatizam samo služi da sačuva.... koncilske novotarije! Tko može nijekati da su sentimentalne scene koje karizmatici znaju tako dobro inscenirati glavna poluga koja drži novu liturgiju?

Koja je veza između Drugog vatikanskog sabora i karizmatskog pokreta?

Drugi vatikanski sabor je potpuno odgovoran za uvođenje pentekostalnog obreda unutar katoličanstva. Ne samo zato što je Ivan XXIII. zaželio „nove Duhove", ili što je pentekostalni pastor David du Plessi - koji je tako učinkovito radio na tome da ubaci „krštenje Duhom" u sve protestantske konfesije - bio pozvan na Sabor kao promatrač (on je imao utjecaja na uvođenje nekoliko odlomaka o karizmama u saborske dokumente) već posebno zbog dekreta Drugog vatikanskog sabora o ekumenizmu, *Unitatis Redintegratio*, koji je naveo katolike s fakulteta Duquesne da prime „krštenje u Duhu".

Kako je taj dekret mogao katolike navesti na „krštenje u Duhu"?

Govoreći o zajednicama koje su odvojene od Katoličke crkve, Dekret *Unitatis Redintegratio* tvrdi da se „Duh Kristov ne uzdržava od toga da ih koristi kao sredstva spasenja". On također kaže da „što god je stvoreno po milosti Duha Svetoga u srcima naše odvojene braće može pridonijeti našoj vlastitoj poduci". Ti odlomci su obrlatili katolike s fakulteta Duquesne da traže od protestanata polaganje ruku 20. veljače 1967.

Kako karizmatizam promiče zablude Drugog vatikanskog sabora?

Poput Drugog vatikanskog sabora, karizmatski pokret pridonosi zagovaranju lažnog ekumenizma (karizmatizam niče iz ekumenizma), miješanju poretka naravi i milosti na svakom području, slabljenju

hijerarhijskog autoriteta koji Bog želi i zaboravljanju asketske strane duhovnog života.

Kako karizmatizam pridonosi miješanju poretka naravi i milosti?

Želja da *se osjeti* milost (koja je po svoj naravi neopipljiva) znači izlaganje sebe opasnosti da se pomiješa vjera i religiozni osjećaj (kao što ga miješaju modernisti), kao i božansko nadahnuće i maštu, teološku krepost nade i optimizam, život milosti i psihološku dobrobit. Psihologija, kako se to obično događa, zauzima važno mjesto u karizmatskim zajednicama.

Što se može reći, u posljednjoj analizi, o obredu krštenja u Duhu?

Karizmatici sami ne znaju baš dobro objasniti što se događa kod obreda krštenja u Duhu. On ne može biti sakrament jer ih je Isus Krist ustanovio samo sedam. Tako da ga oni vide kao sredstvo obraćenja, reaktivaciju sakramenata krštenja i potvrde, ili inače kao religiozno iskustvo. Ali nijedno od ovih objašnjenja ne može objasniti *djelovanje* obreda koje naizgled djeluje kao sakrament.

Može li krštenje u Duhu stvarno biti uspoređeno sa sakramentom?

Povezujući duhovne učinke s određenim obredom, krštenje u Duhu sliči na sakramente. Ali sakramenti prenose milost koja nije osjetna (oni nas ostavljaju u poretku vjere), dok ovaj obred tvrdi da se kod njega Božje djelovanje može osjetiti. Zbog toga može biti opisano kao karikatura sakramenata koji prenosi ne milost Božju, već zamjetnu iluziju te milosti. Znamo da đavao ima moć stvarati iluzije u onima koji traže da fizički iskuse božansko djelovanje.

Trebaju li se izlječenja i izvanredni događaji koje čine karizmatici pripisati đavlu?

Đavao ne može činiti čuda u strogom smislu (koja pokazuju apsolutnu moć nad prirodom), ali on može proizvoditi izvanredne događaje (koji domišljato koriste zakone prirode). Neporeciva čuda se ne mogu naći među karizmaticima. Oni sami priznaju da dobar broj izlječenja koja se dogode za vrijeme okupljanja nisu trajna. Osim toga, ta izlijevanja nepoznatih jezika za vrijeme nekih karizmatskih susreta identificirali su kao svetogrđe ljudi koji bi prepoznali jezike kojima su govorili.

Sadržaj:

Predgovor: 2017. – Ususret pobjedi Bezgrješnoga Srca Marijina!.....3
U čemu se sastoji pobjeda Srca Marijina? 6
Svećeniče, gdje je tvoja Misa? 9
Priopćenje Poglavara Francuskog distrikta FSSPX-a o zajedničkoj izjavi Pape i Luteranske crkve 16
Teocentrično i racionalističko bogoslužje.......................................16
Katekizam o krizi u Crkvi (IV.) – o karizmatskom pokretu 35

Brojne vrijedne tekstove s ciljem izlaganja i širenja katoličke vjere, o aktualnoj situaciji u Crkvi i o poslanju Svećeničkog bratstva sv. Pija X. možete pronaći na našoj internetskoj stranici: ***http://christusrexhrvatska.blogspot.com***

Naslovi koje možete naručiti u Hrvatskom tajništvu FSSPX-a:

Nadbiskup Lefebvre: Otvoreno pismo zbunjenim katolicima	20 kn
Kratak kritički pregled Novog reda Mise	15 kn
I. Poljaković: Istina – Uvod u apologetiku	120 kn
Na braniku (apologetski priručnik)	60 kn
W. Hünermann: Bukteći oganj (biografija sv. Pija X.)	30 kn
B. Vuco: Razumsko utemeljenje religije	25 kn
H. Madinger: Temelji vjere	15 kn
H. Madinger: Budite pripravni	10 kn
Kršćanski nauk I (mali katekizam)	15 kn
Kršćanski nauk II (mali katekizam)	15 kn
Mali misal (latinsko – hrvatski)	15 kn
Knjižica ´Je li Isus Krist Sin Božji´, Letak ´Tvoja odluka´,	
Letak '62 razloga za tradicionalnu Misnu Žrtvu',	
Ostali letci (Čudotvorna medaljica, misne pobožnosti...)	besplatno

Napomena: U cijene nije uključena poštarina.

RASPORED SVETIH MISA (VELJAČA 2017.)

4. veljače (zavjetna Misa Bezgrješnog Srca Marijinog) u **Splitu**
(Kapela sv. Jeronima, Zrinsko-frankopanska 58) u **18 h**
5. veljače (V. nedjelja nakon Bogojavljenja):
- u **Splitu** (Kapela sv. Jeronima) u **9.30 h**
- u **Zagrebu** (Hotel Fala, II. trnjanske ledine 18) u **18 h**

11. veljače (Gospa Lurdska) u **Splitu** (Kapela sv. Jeronima) u **18 h**
12. veljače (Nedjelja Sedamdesetnice):
- u **Rijeci** (Centar Zamet, Trg riječih olimpijaca 1) u **10 h**
- u **Zagrebu** (Hotel Fala) u **18 h**

18. veljače (subotnja služba BDM) u **Rijeci** (Centar Zamet) u **18 h**
19. veljače (Nedjelja Šezdesetnice):
- u **Zagrebu** (Hotel Fala) u **18 h**
- u **Splitu** (Kapela sv. Jeronima) u **18 h**

25. veljače (subotnja služba BDM) u **Splitu** (Kapela sv. Jeronima) u **18 h**
26. veljače (Nedjelja Pedesetnice):
- u **Slavonskom Brodu** (Falcon electronic, Vinogradska 2b) u **10 h**
- u **Zagrebu** (Hotel Fala) u **18 h**